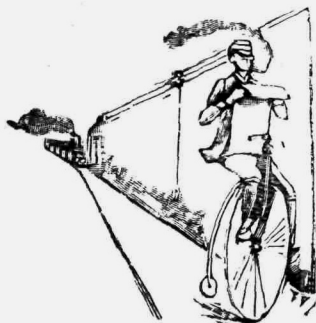

† Ν. ΒΩΚΟΥ

Τὸ ἄλμεγμα

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΟΚΟΥ

— "Αν τὸ βρῆτε, γιατί ἔφυγε τόσο σκυθρωπὸς καὶ τόσο ἀποτόμως ὁ Κοκὸς; εἶπεν εἰς ἐκ τῶν ποδηλατῶν.

— Γιατί; γιατί; ἤρώτησαν περίεργοι οἱ ἄλλοι.

— Διότι ἤλθον με μὲ τὰ ποδήλα-

τα. "Όταν θέλῃς νὰ τὸν διώξῃς ἀπὸ κανένα μέρος, πῆγαινε, πλησίασέ τον μὲ τὸ ποδήλατον καὶ αὐτὸς ἀμέσως σηκώνεται καὶ φεύγει.

— Τώρα καταλαμβάνω! ἀνεφώνησεν ἄλλος, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του, γι' αὐτὸ δύο-τρεῖς φορές. ποῦ ἔτυχε νὰ στηρίξω τὸ ποδήλατόν μου εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ νὰ καθήσω εἰς τὸ τραπέζι του, ἐκεῖνος ἀμέσως ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε, προφασιζόμενος ὅτι βιάζεται καὶ ἐγὼ δὲν εἴξωρα ποῦ νὰ ἀποδώσω αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ μοῦ τὸ ἔκαμε κι' ἐμένα.

— Κι' ἐμένα, κι' ἐμένα, εἶπον τρεῖς-τέσσαρες φωναί.

— Περίεργον πρᾶγμα! Διατί ἄραγε;

— Φαίνεται ὅτι ἔχει ψύχωτιν.

— Ἐχει ποδηλατοφοβίαν.

— Ἐστω τέλος πάντων, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνα λόγον αὐτὴ ἡ ποδηλατοφοβία.

— Ἐχει ἓνα λόγον, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκδρομῶν, ὁ ὁποῖος ἐσιώπα ἕως τότε.

— Πές το μας λοιπόν, Νίκο, πές το μας, ἐφώνησαν ὅλοι ἐν χορῷ καὶ τὸν περιστοίχισαν, κατεχόμενοι ὑπὸ μεγάλης περιεργείας.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Νίκος.

Ἀκρα σιγὴ διεδέχθη ἀμέσως τὰς φλυαρίας τοῦ

ἀνυπομόνου ὀμίλου καὶ ὁ Νίκος, διευθετηθεὶς ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον, διηγέθη τὰ ἑξῆς.

— «Πρέπει νὰ εἰξεύρατε ὅτι ὁ κύρ Κοκὸς ἓνα μόνον ὄνειρον, ἓνα πόθον διακαῆ εἶχεν εἰς τὴν ζωὴν του, νὰ γείνῃ ὀνομαστὸς καὶ διάσημος ποδηλάτης. Ἐπιλοδοῖει νὰ κάμῃ τὰς παραβολωτέρας ἐκδρομάς, νὰ καταρρίψῃ ὅλα τὰ ρεκόρ, νὰ στολίσῃ τὸ στῆθός του μὲ ὅλα τὰ μετάλλια, νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν βιογραφίαν του καὶ νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα του μὲ τὴν ποδηλατικὴν στολὴν καὶ τὸ κουκάκι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπήγαγε τόσον ὥραϊα.

«Με τοὺς κρυφίους λοιπὸν αὐτοὺς σκοποὺς καὶ τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του ὁ κύρ Κοκὸς ἤλθε καὶ ἐνεγράφη μαθητὴς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Συλλόγου. Ἀλλ' ἐβγήκε ἀνάποδα ἡ ψυχὴ τοῦ γυμναστοῦ μέχρις ὅτου κατορθώσῃ νὰ ἰσορροπῇ ὁ Κοκὸς καὶ νὰ περιέρχεται τὸ γυμναστήριον ἄνευ τῆς ὑποστηρίξεως βοηθοῦ.

«Ἐν τούτοις τὸ μέγα αὐτὸ κατόρθωμα, τὸ ὁποῖον ἐπετεύχθη ὕστερον ἀπὸ ἀναριθμήτους πτώσεις καὶ μώλωπας, τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἔγεινε πλέον τέλειος ποδηλάτης. Διὰ τοῦτο ἐχάλασε τὸν κόσμον νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ἐκεῖνος εἰς μίαν ἐκδρομὴν τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Δαρνί. Ἐξήντησα ὅλα μου τὰ ἐπιχειρήματα διὰ νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη ἱκανὸς διὰ τοιαύτην ἐκδρομὴν, ἀλλ' ἐκεῖνος, ποῦ νὰ πεισθῇ! Ἐπέμενε καὶ ἐπὶ τέλους διὰ νὰ μὲ ἀφήσῃ ἥτυχον, ἠναγκάσθη νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ ἔλθῃ.

«Ἡμέρᾳ ἐκδρομῆς εἶχεν ὀρισθῇ μία Κυριακὴ καὶ σημεῖον συναντήσεως τὸ Πάγκειον, ὅπου πρῶτος πρῶτος κατέφθασεν ὁ Κοκὸς. Ἐφοροῦσε ἓνα παράξενον σακκάκι κανελλί μὲ πολλὰς τσέπας καὶ πλατὺ γιανῶ, κοντὸ παντελονάκι ἐκ τοῦ ἰδίου ὑφάσματος μὲ πολλὰς σοῦρες σὰν ζεῖμπέκι, κάλτσες ποδηλασίας μὲ πολλὰ χρώματα, τὸν παραδοξώτερον σκυῶνον, ἀφ' ὅσους ἐκάλυψαν ποτε κεφαλὴν ποδηλάτου καὶ γόβες ἐντελῶς ἰδίας ἐφευρέσεως. Ἐπὶ τοῦ στήθους